

Kjære, alle elever, foresatte, ansatte, folk i Klemetsrud skolekorps og andre som er tilknyttet Klemetsrud skole og AKS!

Gratulerer med dagen!

Jeg lurer på om det er noen av de som holder tale rundt omkring på skoler i landet vårt i dag, elever, rektorer eller andre, som våger eller klarer å la være å si noe om den tiden vi er inne i, og hvor enormt spesiell denne 17. maifeiringen derfor blir. Jeg lurer på om det er noen av talerne som bare bestemmer seg for å late som om alt er helt vanlig og simpelthen bare ignorerer at dette blir den underligste nasjonaldagsfeiringen i manges liv.

Om alt var helt vanlig skulle vi som er her på Klemetsrud skole nå også vært her, men det skulle vært mange flere andre her også. Litt senere, etter flaggheisingsseremonien og talene, skulle vi begynt å organisere avreisen til byen. Mer enn halvparten av skolens elever og mange av de ansatte skulle, sammen med de i korpset, fylt opp tre busser som satte kursen mot Festningsplassen for oppstilling til barnetoget. Så skulle vi marsjert og vandret gjennom Oslos gater mens vi sang og ropte. Vi skulle beveget oss opp Karl Johans gate, vinket til kongefamilien på Slottplassen, før vi til slutt ville ende opp ved Rådhuset. Etter at alle elevene hadde blitt hentet ville noen av oss, svette i luggen men likevel fornøyde, tatt oss tilbake til skolen med fane og flaggborgflagg. Utpå ettermiddagen ville skolegården igjen bli fylt med liv og folk, etter at borgertoget hadde ankommet skolen. Representanter fra FAU ville ha ordnet med leker og premier, pølser, is og brus. Så ville små og store på Klemetsrud skole etter hvert tuslet mette og glade hjem til seg selv. Det er en sånn 17. maifeiring vil ønske oss. Neste år er alt vanlig igjen. Det føler jeg meg helt trygg på.

Når man skriver en tale kan en god fremgangsmåte for å finne på noe å skrive om være å velge seg et viktig tema eller et viktig ord å reflektere rundt. Jeg har i år valgt meg ordet *frihet*. Frihet kan i

aller høyeste grad knyttet til nasjonaldagen vår. Da vi begynte å feire den var det for å markere at Norge var blitt en selvstendig nasjon, med egen grunnlov, demokrati og stor grad av trygghet. Innbyggere i en del land i verden i dag opplever ikke friheten på den måten vi er så heldige å få lov til i Norge. I noen land, for eksempel i diktaturer eller i land preget av krig og konflikt, har de som styrer tvunget gjennom rammer som daglig fratrar befolkningen opplevelsen av frihet.

På grunn av et nytt virus har veldig mange flere av oss den siste tiden fått føle på kroppen dette med innskrenket frihet. Selvsagt ikke på samme måte som det mennesker i en del andre land opplever daglig. Men likevel. Vi har måttet finne oss i å bli styrt litt strammere enn vi er vant til. Vi har måttet finne oss i å ikke få lov til å gjøre alt vi har lyst å gjøre, være sammen med de vi vil være sammen med, eller reise dit vi har lyst å reise. Jeg tror at følelsen av innskrenket frihet vil bli til noe positivt når denne merkelige tiden er over, og alt er det vi pleier å referere til som *normalt* igjen. Jeg tror at vi i enda større grad enn tidligere vil verdsette at vi lever i et land der vi opplever frihet. Og jeg tror at vi, når vi feierer 17. mai i årene som kommer, vil rope HURRA med enda større kraft, og med enda mer takknemlighet for at vi lever i et samfunn der frihet og demokrati er noen av de viktigste byggesteinene. Da gjenstår det bare for meg å ønske alle sammen en riktig fin 17. maifeiring.